

३. अशी पुस्तक

डॉ. निर्मलकुमार फडकुले (१९३० ते २००६) :

संत साहित्याचे अभ्यासक, समीक्षक, प्रसिद्ध वक्ते. त्यांनी लिहिलेली अनेक स्वतंत्र व संपादित पुस्तके प्रसिद्ध. ‘कल्लोळ अमृताचे’, ‘चिंतनाच्या वाटा’, ‘प्रिय आणि अप्रिय’, ‘सुखाचा परिमळ’ हे साहित्य; ‘संतकवी तुकाराम : एक चिंतन’, ‘संत चोखामेळा आणि समकालीन संतांच्या रचना’, ‘संतांचिया भेटी’, ‘संत वीणेचा झंकार’, ‘संत तुकारामांचा जीवनविचार’ ही संत साहित्याचा अभ्यास मांडणारी पुस्तके तसेच ‘समाजपरिवर्तनाची चळवळ : काल आणि आज’, ‘साहित्यातील प्रकाशधारा’ हे लेखसंग्रह प्रसिद्ध. संतसाहित्य हा त्यांच्या विशेष आस्थेचा विषय होता. ‘प्रबोधनातील पाऊलखुणा’ आणि ‘निवडक लोकहितवादी’ या संपादित पुस्तकांतून एकोणिसाव्या शतकातील सुधारणाविषयक चळवळीसंबंधीचा त्यांचा व्यासंग प्रकट होतो. ‘भैरू रतन दमाणी’ साहित्य पुरस्काराने त्यांना सन्मानित केले आहे.

प्रस्तुत पाठातून माणसाच्या जडणघडणीत असलेली पुस्तकांची भूमिका व्यक्त झाली आहे. पुस्तकांचे महत्त्व वर्णन करताना पुस्तक वाचनाचा व्यापक दृष्टिकोन लेखकाने व्यक्त केला आहे. जन्मभर भावनिक सोबत करणारी पुस्तके ही जगण्याची हिंमत वाढवतात आणि प्रेरणा देतात. पुस्तके ही मानवी जीवन आनंदी व अर्थपूर्ण करतात, हा विचार प्रस्तुत पाठातून व्यक्त करताना लेखकाने ‘जगातील सौंदर्यपूर्ण वस्तू म्हणजे पुस्तक’ हा व्यापक दृष्टिकोन मांडला आहे.

काही पुस्तकं आपल्याला झपाटून टाकतात. अंतःकरणात भावनांची प्रचंड खळबळ उडवून देण्याची त्यांच्यात शक्ती असते. अशी पुस्तकं कधी विसरता येत नाहीत. दीर्घकाळ टिकणाऱ्या सुगंधाप्रमाणे ती पुस्तकं मनात दवरवळत राहतात. उत्तम साहित्यकृतींचं वाचन करत राहणं यासारखं दुसरं उत्तेजक आणि आनंददायक काही असेल का? मॅकबेथ आणि किंग लियर या नाटकांतले काही संवाद इतके काव्यात्म, इतके अर्थगर्भ आणि इतके भावस्पर्शी आहेत, की प्रत्येक वाचनाच्या वेळी अधिक उत्कट अनुभूती देत राहतात. अशा वाचनाची नशा और असते. सुखाविषयीच्या माझ्या कल्पनेतून पुस्तकं वगळली तर सारं सुखच संपुष्टात आलं असं म्हणावं लागेल. जवळचे मित्र दुरावतात. ज्यांच्यावर प्रेम केलं त्यांनाही त्या प्रेमाची विस्मृती होते आणि वैराचा अग्नी ते पेटवत ठेवतात. हातात आलेला पैसा कसा आणि केव्हा नाहीसा होतो ते कळतही नाही; पण पैसा आणि माणसं यांच्याप्रमाणं पुस्तकं कधीच

विश्वासघातकी असत नाहीत. त्यांना स्पर्श करण्याचा अवकाश, भावनांनी आणि विचारांनी ओसंडणारं आपलं अंतःकरण ते उघडं करतात. ‘माझ्या अंतरंगात त्या थोर लेखकानं साठवलेलं हे भांडार तुझंच आहे. जे आवडेल ते खुशाल घेऊन जा’ असंच जणू पुस्तक आपल्याला सांगत असतं. पुस्तकांवर आत्यंतिक प्रेम करणारी माणसं मी पाहिली आहेत. आपल्या कपाटात जिवापाड जपून ठेवलेलं पुस्तक दुसऱ्याला देताना ती अगदी व्याकूळ झालेली असतात.

एकदा एका ग्रंथप्रेमी वाचकाकडून दोन दिवसांसाठी एक पुस्तक मी वाचायला आणलं होतं. ते देताना तो ग्रंथप्रेमी मला काकुळतीनं सांगत होता, “अतिशय काळजीपूर्वक वापरा. दुसऱ्याच्या हाती देऊ नका. पुस्तकाची पानं मुडपू नका. कोणताही मजकूर पेन्सिलीनं किंवा शाईनं अधोरेखित करू नका, वरचं कव्हर काढू नका. तिसऱ्या दिवशी कटाक्षानं मला पुस्तक परत करा.” त्या सूचना मला अपमानकारक वाटल्या नाहीत. हातात पडलेल्या कोणत्याही पुस्तकाशी निर्दय-चाळा करणारे अनेक पुस्तकशत्रू मी पाहिले आहेत. त्यांच्या हिशेबी छापलेलं एक चोपडं म्हणजे पुस्तक. त्याला कसलं महत्त्व द्यायचं? पुस्तकाचा उपयोग तरी किती? भूक लागल्यावर ते शिजवून थोडंच खाता येतं? वेडे लोक वाड्मयात अनेक रस असतात असं म्हणतात. तहान लागल्यावर तुमच्या कालिदासाच्या ‘शाकुंतलातील’ रस पिणं शक्य आहे काय? फार तर एकदा वाचावं किंवा चाळावं आणि मग येईल त्या भावानं फुंकून टाकावं. ही

विचारसरणी अनेकांची असते; पण त्या पुस्तकप्रेमीनं मला ज्या अटी घातल्या होत्या त्या खरोखरच अत्यंत सयुक्तिक होत्या.

माझ्या हाती पुस्तक देताना त्यानं त्यावरून मायेनं अलगद हात फिरवला. मी त्याला म्हणालो, “कसलीही काळजी करू नका. माझ्या घरीसुद्धा तुमच्या पुस्तकाला माहेरी आल्यासारखंच वाटेल. त्याला सासुरवास सहन करावा लागणार नाही. ते अगदी ‘योग्य स्थळी’ तुम्ही देत आहात.” तो हसला. त्याचं समाधान झालं असावं. मी म्हणालो, “एका संस्कृत सुभाषितात म्हटलं आहे, ‘मूर्खहस्ते न दातव्यम् एवं वदति पुस्तकम्’ मूर्खाच्या हाती मला देऊ नका, असं पुस्तकाचं म्हणणं आहे. माझ्या हाती ते देताना तुम्हांला माझ्या शहाणपणाबद्दल शंका आली नाही ना?” आता तो खळखळून हसला आणि म्हणाला, “अहो, दुधानं तोंड पोळल्यामुळं मी ताक फुंकून पितो आहे. काही दिवसांपूर्वी एका कवीनं माझी दोन पुस्तकं नेली. मी पंधरा दिवस वाट पाहिली. पुस्तकं मागायला गेलो तेव्हा त्यानं चक्क कानावर हात ठेवले. आपण पुस्तकं आणलीच नाहीत असं त्याचं म्हणणं आहे. आता काय करणार? पुस्तकं गिळंकृत करणं म्हणजे माझ्या दृष्टीनं भयानक प्रकार आहे. तेव्हापासून मी ठरवून टाकलं, की प्रत्यक्ष परमेश्वर आला तरी त्याला पुस्तक द्यायचं नाही. माझी पुस्तकं हीच माझी अपत्यं. वाचायला भरपूर ग्रंथ असले तर मी जन्मठेपेची शिक्षासुद्धा आनंदानं सहन करीन; पण पुस्तकं नसतील तर राजवाडासुद्धा मला स्मशानासारखा वाटेल.” सहज माझ्या मनात विचार आला- असे निष्ठावंत वाचक आता दुर्मीळ झाले.

परवा मी बी. ए. च्या वर्गातल्या वाङ्मय विषयाच्या विद्यार्थ्यांना प्रश्न विचारला, “जी. ए. कुलकर्णीचा एखादा कथासंग्रह तुम्ही वाचला आहे काय? संग्रह जाऊद्या, या लेखकाची एखादी कथा तरी तुमच्या वाचनात आली आहे काय?” साहित्य या विषयाचे रसिक विद्यार्थी-विद्यार्थिनी माना खाली घालून बसले होते. कदाचित जी. ए. कुलकर्णी हे नावसुद्धा त्यांना फारसं परिचित नव्हतं. मी निराश झालो. एका आधुनिक श्रेष्ठ कथालेखकाचं नावही सुशिक्षितांच्या, अभ्यासकांच्या कानापर्यंत पोहोचलं नाही या कर्माला काय म्हणावं?

एक गोष्ट मात्र खरी, की उत्तम साहित्यकृती आपल्याला जन्मभर भावनिक सोबत करतात. मनाला धीर

देतात. जीर्ण होत चाललेल्या जीवनशक्तीला चैतन्यानं न्हाऊ घालतात. मनातल्या अंधाराला उजेडाची स्वप्नं दाखवतात. काही दिवसांपूर्वी ऐंशी वर्षांचे एक साहित्यप्रेमी सदगृहस्थ भेटले. मी त्यांना सहज विचारलं, “सध्या कशाचं वाचन चाललं आहे?” ते म्हणाले, “गेले दोन दिवस, ‘मेघदूत’ वाचत होतो. नुकतंच ते संपवलं. आता टॉलस्टॉयची ‘अँना कॅरेनिना’ ही कादंबरी हाती घेतली आहे.” मी काहीशा आश्चर्यानं त्यांना म्हणालो, “या वयात मेघदूताची रुची कशी काय वाटते?” ते थोडेसे रागावून म्हणाले, “रसिकतेचा आणि वयाचा संबंध जोडणं हेच अरसिकपणाचं आहे. कलात्मक आनंद देणारं श्रेष्ठ साहित्य मला म्हातारा होऊ देत नाही. गांधीजींची आत्मकथा, व्हिक्टर ह्यूगोची आणि मुन्शी प्रेमचंदाची कादंबरी, रवींद्रांची ‘गीतांजली’, शेक्सपिअरची नाटकं, तुकारामांचे अभंग असं विविध प्रकारचं आणि अनेक रंगाढंगांचं पण रसमय साहित्य वाचण्याचा मी जन्मभर शौक केला. नवं पुस्तक दिसलं, की ते केव्हा हस्तगत होईल अशी बेचैनी आजही मला वाटते. या पुस्तकांनी तर मला जिवंत ठेवलं आहे. शेक्सपिअरची सर्व नाटकं माझ्या संग्रहात आहेत याचा मला अभिमान वाटतो. अहो, सुंदर सुंदर पुस्तकांवरून नुसता हात फिरवणंसुद्धा केवढं सुखाचं आहे!

कधी कधी बऱ्याच दिवसांत चांगलं पुस्तक वाचायला मिळत नाही, अशा वेळी मी सुद्धा जुन्या साहित्याकडं वळतो. खरं सांगायचं तर साहित्यात जुनं आणि नवं असं काही असत नाही. केवळ काळाच्या अपेक्षेनं हे शब्द आपण योजतो. ज्ञानेश्वरांचे अभंग कोणत्या अर्थानं ‘जुने’ आहेत? आणि कुसुमाग्रजांची कविता कोणत्या दृष्टीनं ‘नवी’ आहे? आपल्या सोईसाठी आपण हे शब्द वापरतो.”

मी एके दिवशी अत्यंत विमनस्क अवस्थेत होतो. त्या दिवशी माझा एक कलावंत मित्र एका अपघातात मरण पावला होता. जगण्यासाठी त्याच्याजवळ कितीतरी सुंदर सामग्री होती. कलावंताचं जिवंत मन असलेला हा भाबडा हळवा माणूस अचानक एका मोटार अपघातात ठार झाला. संबंध दिवसभर मी अस्वस्थ होतो. रात्री कपाटातलं हेमिंग्वेचं ‘द ओल्ड मॅन अँड द सी’ हे छोटेखानी पुस्तक बाहेर काढलं. त्याच्यावरची धूळ झटकली आणि ते वाचायला सुरुवात केली. पुस्तकावरची धूळ ज्याप्रमाणे मी झटकली त्याप्रमाणं माझ्या मनावर साचलेली दुःखी, निराश विचारांची धूळ त्या

पुस्तकानं झटकून टाकली. पहिल्या दोन-तीन पानांतच त्या छोट्या कादंबरीनं मला खिळवून ठेवलं.

अर्नेस्ट हेमिंग्वे हा एक विलक्षण प्रतिभेचा लेखक होऊन गेला.

साहजिकच त्याची जीवनदृष्टी त्याच्या साहित्यातून प्रकट झाली आहे. ‘द ओल्ड मॅन अँड द सी’ ही कादंबरी याच बलदंड वृत्तीनं भारलेली आहे. एक म्हातारा कोळी देवमाशाची शिकार करण्यासाठी अथांग सागरात आपली होडी ढकलतो. त्याला सामान्य मासे नको होते. देवमाशाला जिंकण्याचे धाडसी मनसुबे मनात रचून हा काटक म्हातारा होडी वल्हवत कित्येक मैल अंतरावर गेला. पोटात अन्न नव्हतं. तहानेनं त्याला शोष पडला होता; पण मागं फिरायचं नाही हा त्याचा बाणा होता. त्याच्या थकलेल्या हाडांत अजूनही खवळलेल्या लाटांबरोबर झुंजण्याची आणि सागरावर मात करण्याची जिद्द होती. कधी न सापडलेला महाप्रचंड देवमासा आज आपण मिळवायचा या आकांक्षेनं रोमारोमांतून पेटून निघालेला हा कणखर आशावादी म्हातारा पुढेपुढेच चालला होता. देवमासा मिळण्याचे चिन्ह दिसत नव्हते. उपाशी पोट कुरकुरत होतं. थकलेले हातपाय होडी मागे घेण्याचा सल्ला देत होते; पण हटवादी मन परतायला तयार नव्हतं. तो तसाच होडी वल्हवत पुढे चालला. एकाएकी प्रचंड खळबळ झाली. म्हातार्याच्या जाळ्यात तो महाकाय देवमासा सापडला होता. आपल्या बुलंद मुसंडीनं जाळं तोडून तो सहज सुटून गेला असता; पण आता म्हातार्याच्या हातात वज्राचं बळ आलं. जिवाची शर्थ करून हातातल्या भाल्यानं देवमाशाला त्यानं तास-दोन तासांत झुंजून ठार केलं. ते धूड होडीला बांधून विजयोन्मादाने तो परतू लागला. आज त्याला जाळ्यात कधीच न सापडलेला आणि आपल्या शेंपटीच्या तडाख्यानं मोठमोठ्या होड्या उलथून टाकणारा महाबलिष्ठ देवमासा त्याच्या पराक्रमानं सापडला होता. किनाऱ्याकडं परतताना शार्क माशांच्या टोळीनं त्या देवमाशावर हल्ले चढवले. ते त्याचे लचके तोडू लागले. त्यांच्याशीही म्हातार्याला झुंजावं लागलं. तो परतला आणि उन्मादानं आरोळी ठोकून म्हणाला, “अरे, मी देवमाशाची शिकार केली. तुम्हांला ते कधी जमलं नाही; पण आज मी तो पराक्रम केला. मी देवमासा पकडला.” पण म्हातार्याला हे समाधान फार वेळ मिळालं नाही. देवमाशाचं बहुतेक मांस शार्क माशांनी मटकावलं होतं. आता उरला होता तो त्याच्या हाडांचा

प्रचंड सांगाडा. देवमासा जाळ्यात सापडूनही आणि त्याची शर्थीनं शिकार करूनही तो मिळाल्याचा आनंद उरला नव्हता. म्हातारा थोडासा हसला. पुन्हा एकदा हा प्रयत्न करायचा असं म्हणून तो निघून गेला.

बस्स! इथं कादंबरी संपली; पण यातून हेमिंग्वेला काय सांगायचं आहे? अतिबलाढ्य, क्रूर नियती आणि दुबळा महत्त्वाकांक्षी माणूस यांच्यात हजारो, लाखो वर्षांपासून कधीच न संपणारं एक सनातन व चिरंतन द्वंद्व युद्ध चालू आहे. नियती जबरदस्त असेल; पण दुबळ्या माणसातही अदम्य आकांक्षेची आणि संघर्षशीलतेची ज्वाला पेटलेली आहे. जयिष्णू वृत्तीनं तो माणूस आपल्या प्रारब्धाशी झगडत आहे. निष्ठुर नियती त्याला हुलकावण्या देत असली आणि त्याचा तेजोभंग करत असली तरी एक क्षण असा येणार आहे, की दुर्बल वाटणारा माणूस नियतीला पराभूत करून विजयाच्या सिंहासनावर निश्चित बसणार आहे, असं तर हेमिंग्वेला सुचवायचं नाही ना? ते काहीही असो; पण या छोट्या कादंबरीनं माझ्या मनातलं वैफल्य आणि उद्विग्नता पार धुऊन टाकली. मी पुन्हा ताजा टवटवीत झालो आणि मनाशी म्हणालो, जगण्या-मरण्याचा खेळ तर अखंड चाललेलाच आहे. मरणाच्या जाळ्यात आपण सापडायचं नाही. नियतीनं जाळं टाकलं तरी ते तोडून, फेकून द्यायचं आणि जीवनाच्या अथांग सागरात स्वैर संचार करायचा. हेमिंग्वेला कदाचित हीच भूमिका अभिप्रेत असेल. त्याच्या कादंबरीनं मला झपाटून टाकलं हे मात्र खरं! अशी मंत्रमुग्ध करणारी, गदागदा हलवणारी, हृदयाच्या हृदयाला कडकडून दंश करणारी, आनंदाच्या आणि उन्मादाच्या अस्मानात बेहोष भराऱ्या घ्यायला लावणारी, हसवणारी आणि रडवणारी, जीवनाचा सुगंध उधळणारी, नाना प्रकारची पुस्तकं वाचण्यात आणि त्यांच्या माध्यमातून महान लेखक कवींच्या अंतरंगाला भिडण्यात केवढा तरी आनंद सामावलेला आहे. अशी पुस्तकं जगण्याचा अर्थ सांगतात. जगण्याला एक सुवासिक स्पर्श देतात.

ललित आणि वैचारिक साहित्यातून मिळणारे अनुभव वैशिष्ट्यपूर्ण तर असतातच; पण त्यांतून काही नव्या प्रेरणा वाचकाला आवाहित करतात. जीवन कसं आहे एवढंच सांगणं हे पुस्तकाचं काम नाही. ते कसं असावं हेही समर्थपणानं सांगणारी पुस्तकं आपल्याला जगण्याची हिंमत देतात. माणुसकीचा पक्ष घेऊन उभी राहिलेली, न्यायाचा

जयजयकार करणारी, माणसाच्या पायांतले साखळदंड तोडायला दंड थोपटून उभी राहिलेली काही बंडखोर पुस्तकं मी जेव्हा वाचतो तेव्हा माणसावरचा विश्वास वाढायला लागतो. पुस्तकं वेळ घालवण्यासाठी वाचायची ही हास्यास्पद कल्पना मला चुकीची वाटते. पुस्तकं आपल्याला घडवतात. काही वेळा उद्ध्वस्तही करतात. पुस्तकं म्हणजे प्रतिभावंतांची, विचारवंतांची फुललेली स्वप्नं असतात. या स्वप्नांतूनच उद्याचं वास्तव जन्माला येत असतं. म्हणूनच

जगातल्या सौंदर्यपूर्ण वस्तूंत मी तरी पुस्तकांचा समावेश करतो. अशी पुस्तकं आनंदही देतात आणि दुःखही देतात. दुसऱ्यांच्या दुःखानं दुःखी होण्यासाठी मन व्यापक आणि उदार असावं लागतं. ही किमया पुस्तकं करत आली आहेत. पुस्तकांचा अवीट सुगंध मनाच्या गाभाऱ्यात दरवळत राहिला म्हणजे जीवनाची सतार मस्त झंकारत राहते.

(जगायचं कशासाठी?)

टिपा

- (१) शेक्सपिअर - सुप्रसिद्ध इंग्रजी कवी, नाटककार. (४) मुन्शी प्रेमचंद- थोर हिंदी कथाकार व कादंबरीकार.
'मॅकबेथ', 'किंग लियर' ही त्यांची प्रसिद्ध नाटके. (५) लिओ टॉलस्टॉय- रशियन लेखक.
(२) अर्नेस्ट हेमिंग्वे- अमेरिकन साहित्यिक.
(३) व्हिक्टर ह्यूगो- फ्रेंच कवी, लेखक व नाटककार.

कृती

(१) (अ) तुलना करा.

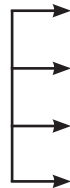
'पुस्तकरूपी' मित्र	'मानवी' मित्र
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....

(आ) कारणे लिहा.

- (अ) ग्रंथप्रेमीने पुस्तक देताना केलेल्या सूचना लेखकाला अपमानकारक वाटल्या नाहीत', कारण.....
(आ) 'प्रत्यक्ष परमेश्वर आला तरी त्याला पुस्तक द्यायचं नाही.' असा पुस्तकप्रेमीने निश्चय केला, कारण.....
(इ) 'रसिकतेचा आणि वयाचा संबंध जोडणं हेच अरसिकपणाचं आहे', कारण.....

(इ) कृती करा.

(१) हेमिंग्वेच्या कादंबरीतून सूचित होणारे अर्थ

(२) उत्तम साहित्यकृतीची वैशिष्ट्ये

(२) अर्थ स्पष्ट करा.

- (अ) दुधाने तोंड पोळल्याने ताक फुंकून पिणे.
(आ) पुस्तकाला माहेरी आल्यासारखं वाटणे.

(३) व्याकरण.

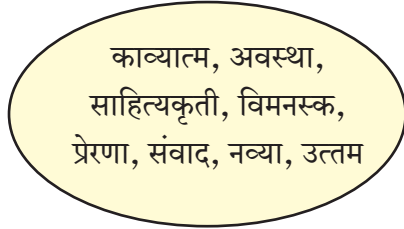
(अ) सूचनेनुसार सोडवा.

- (१) 'चवदार' सारखे शब्द लिहा. ....
(२) जसे विफलताचे → वैफल्य
तसे
(अ) सफलता → .....
(आ) कुशलता → .....
(इ) निपुणता → .....

(आ) शब्दाच्या शेवटी 'क' असलेले चार शब्द लिहा. उदा., 'उत्तेजक'

.....

(इ) या शब्दगटातील विशेषणे ओळखा.

विशेषणे

(४) स्वमत.

- (अ) वैचारिक साहित्यातून मिळणारे वैशिष्ट्यपूर्ण अनुभव स्वभाषेत लिहा.
(आ) पुस्तकांविषयीचा लेखकाचा दृष्टिकोन तुमच्या शब्दांत लिहा.
(इ) हेमिंग्वेचा जीवनविषयक दृष्टिकोन तुमच्या शब्दांत स्पष्ट करा.

(५) अभिव्यक्ती.

- (अ) 'उत्तम साहित्यकृती आपल्याला जन्मभर भावनिक सोबत करतात', हे विधान सोदाहरण स्पष्ट करा.
(आ) 'निष्ठावंत वाचक आता दुर्मीळ झाले आहेत,' हे विधान स्पष्ट करा.

प्रकल्प.

जी. ए. कुलकर्णी, भा. द. खेर, दुर्गा भागवत, व्यंकटेश माडगूळकर या साहित्यिकांची माहिती व यासंबंधीचे संदर्भसाहित्य वाङ्मय कोशातून शोधून लिहा.

* शब्दसंपत्ती

पुढील शब्दसमूहासाठी एक शब्द लिहा.

- (अ) पंधरा दिवसांनी प्रकाशित होणारे .....
(आ) ज्याला एकही शत्रू नाही असा .....
(इ) मंदिराचा आतील भाग .....
(ई) गुडघ्यांपर्यंत हात लांब असणारा .....
(उ) केलेले उपकार न जाणणारा .....